

Elīna Tarasa

VIENSĒTAS

Rīga, 2015

Darbojas:

Jolanta (50) – Mārītes meita; dzīvo Rīgā

Mārīte (77) – Jolantas māte; dzīvo Rugāju pagastā

Kārlis (88) – Jolantas tēvs

Tamāra (78) – Mārītes un Kārļa kaimiņiene

Markuss (14) – Jolantas mazdēls

Katrīna (30) – Jolantas meita, Markusa māte

Ivars (55) – Jolantas draugs

Pirmskara mājas dzīvoklis. Neliela padomju stila viesistaba. Istabas vidū ir uzklāts galds. Tam apkārt sabīdīti 7 krēsli. Ienāk Jolanta (50) un klāj galdu.

Jolanta: *(skaļi saukdama)* Olas tagad likt uz galda?... Mamm?... Mamm!?!... Aij...

Jolanta iziet no istabas. Pēc brīža ienes bļodu ar olām, noliek uz galda un izkārtō ēdamistrumentus. Ienāk Mārīte (77).

Jolanta: *(cilādama olas)* Paska cik smuka sanākusi! Varbūt tiešām turpmāk katru gadu Lieldienas jāsvin, ko? Nu, mamm, nu!

Mārīte: Nu ir labi, labi.

Jolanta: Paska kāda Markusam smuka! Būs viņam biežāk jāliek ar rokdarbiem nodarboties!... Mammu, nu beidz dusmoties!... Sagaidīsim Tamāru, parakstīsim līgumu, visu nokārtosim un miers. Nav jau tā, ka viņa pie tevis ievācas!

Mārīte pienāk pie galda un nogrūž zemē visu, kas uz tā atrodas. Jolanta iekliedzas.

Mārīte: Viņa manā mājā kāju nespers!

Jolanta: Johaidī!

Mārīte: Viss, es pateicu!

Jolanta: Mammu! *(vāc visu, kas uz grīdas)*

Mārīte: Viss! Viss!!

Jolanta: Piedod, bet tu neesi normāla... Olas saplēstas!

Mārīte: Nebūs!

Jolanta: Kaut kāds vājprāts! Markusa krāsotā! Nomierinies! Kaut kāds vājprāts, dažas tikai palikušas...

Mārīte: Dod, es visu aizvāksū!

Mārīte liecoties saķer muguru, nostenas un vāc veselos traukus. Jolanta ņem tos nost un liek uz galda.

Jolanta: Jāuzliek, nevis jānovāc! Lūdzu nomierinies! Tu tiešām nesaproti, ka pārdomāšana nav iespējama!? Vai varbūt tu esi aizmirsusi, ka man ir paņemts kredīts?

Mārīte: Kāds tur kredīts...

Jolanta: ...Kāds kredīts?... Nē, interesanti kāds!? Varbūt tas, kurš nepieciešams traktoriem!

Mārīte: Pārdosi tu tos traktorus atpakaļ...

Jolanta: Ko tu runā!?

Mārīte: ... Jolant, mēs ar tēti apspriedāmieš un esam izlēmuši...

Jolanta: Kas vēl?

Mārīte: ... Mēs pārdosim savu dārzu!

Jolanta: ... Ko?

Mārīte: Dosim tev naudiņu, atmaksāsi to kredītu, pārdosi traktorus un no tās Tamāras – pa gabalu!

Jolanta: ... mammu!

Mārīte: Būs jau grūti, dārzenīšus paši vienmēr audzējām, bet tas ir nolemts!

Jolanta: ... Tu klausies manī vai neklausies? Nekas netiks pārdots! Mēs neatteiksimies no Tamāras zemes!

Mārīte: Es nevaru savu pašas mazmazdēliņu atdot tai... tai raganai!

Jolanta: Kaut kāds vājprāts... (*klāj no jauna galdu*)

Mārīte: Vai tu necilvēks esi!? (*stenot ceļas kājās*) Normāls cilvēks apmaiņā pret zemi nepieprasa bērnu! Un tu - pati savu mazbērnu...

Jolanta: Nu kas tas ir tev ar Tamāru! Nevarējāt tēti 50 gadus atpakaļ sadalīt un tāpēc tagad taisies visu izgāzt!?

Mārīte: ... Kā tev nav kauna...

Jolanta izsteidzas no istabas un ienāk atpakaļ ar slotu un šaufeli.

Jolanta: ... Kādēļ tu to visu laiku pasniedz tā it kā Markusu kāds pārdotu!?

Mārīte: Un vai tad tā nav?

Jolanta: Jā, jo astmas profilakse lauku mājā ir kaut kas šausmīgs!...

Jolanta slauka no grīdas ēdiena un saplēsto trauku atliekas.

Mārīte: Lai Markusiņš nāk pie mums dzīvot!

Jolanta: Mammu.

Mārīte: Tas pats lauku gaiss vien ir!

Jolanta: Nu, ko tu runā!? Pie tevis?

Mārīte: Un kāda vaina pie mums? Labāk nekā tajā jūsu dzīvoklī! Ko tik visu es neesmu dzirdējusi par to Ķangaragu! Vakar Bez Tabu bija sižets...

Jolanta: Visur ir bīstami. Arī tavā Alūksnē. Un ko tu gribi, lai Markuss ievācas pie tevis - trešajā stāvā, blakus kurinātavai? Izbeidz šitās muļķības! Tamāras māja ir tieši tas, kas viņam vajadzīgs!

Mārīte: Aij...Un nabaga Katrīnīte...

Jolanta: O!

Mārīte: Izrauj mātei bērnu no rokām...

Jolanta: Mhm.

Mārīte: Ja vismaz savējiem dotu... Es taču redzu kā viņa pārdzīvo!

Jolanta: Jā, es zinu par ko viņa pārdzīvo. Es gribētu kaut man nebūtu Markusam mātes vietā jābūt... To tu Katrīnai pasaki!

Mārīte: Mātes vietā... Ņem un atdod svešam...

Jolanta: Tā it kā tu nezinātu kas Katrīnai dzīvē ir svarīgāks! Ja Markuss dabūtu kaut pusi no tās uzmanības ko viņa tam tur Artūram velta!

Mārīte: Bet nu... vai ta' tas Arturs tik slikts? Ja nu izveidos ģimeni...

Jolanta: Tā tik vēl trūka! Tas kā viņš pret viņu izturas un viņa kā stulba tik skrien pakaļ! Manī viņa neklausās, darbu viņa nemeklē, interesanti, ka dzīvot uz mana rēķina gan nav problēmu!

Mārīte: Nu jaunajiem jau tā ir, kad samīlas! Tas jau nenozīmē, ka viņiem tur nekas neiznāks...

Jolanta: Kāpēc tu mūždien viņu aizstāvi!? Nosauc vienu reizi, kad viņa pati arī būtu par Markusu parūpējusies!?

Mārīte: Es tik saku, ka mātei bērnu nav pareizi ņemt nost...

Jolanta: Viņš padzīvos pie Tamāras un tā būs labāka profilakse viņa astmai kā visas izietās procedūras kopā!

Mārīte: ... Tev taču ar Ivaru ar' visādi gāja! Tepat kopā augot i kāvāties, i ņemāties, bet redz, ka beigās sagājāt kopā un nemaz nav slikti!

Jolanta: Tad tu padomā kas būtu, ja es, tāpat kā Katrīna, atmestu ar roku darbam, Markusam... Skrietu tik ar Ivaru uz randiņiem!

Mārīte: Pārspilē...

Jolanta: Es zinu ko es daru! Atceries, kad pagājušo gad Markuss padzīvoja pie Tamāras!?... Viņam uzreiz labāk palika! Astmas lēkmes gandrīz vispār vairs nebija.

Mārīte: ... Kāda tur astma...

Jolanta: ... Kā lūdzu?

Mārīte: Mēs izstaigājām pie dakteriem.

Jolanta: Kādiem vēl dakteriem?

Mārīte: Bērziņš ļoti labs dakteris! Viņš Markusiņu izmeklēja un nekādas astmas!

Jolanta: Ko tu tagad runā!?

Mārīte: Markusiņš ir vesels kā rutks!

Jolanta: Kāds rutks!? Es nezinu ko tev tas pagasta šarlatāns...

Mārīte: Tas ir Alūksnes dakteris!

Jolanta: Ko viņš ir sastāstījis, bet...

Mārīte: Ar kvalifikācijas rakstiem...

Jolanta: Markusam ir nepieciešams lauku gaiss! Tikai tas viņam var palīdzēt atlabt un viņš pārvāksies pie Tamāras! Viss, punkts!

Mārīte: Bērziņš zina, ko viņš runā!

Jolanta: Liecies mierā tu ar savu Bērziņu! Pag! (*ieklausās*)... Nē vēl nenāk. Viss te izmētāts, tomāti pa grīdu, olas saplēstas... (*lasa šaufelē ēdiena atliekas*) Ivars ar Tamāru tūlīt būs klāt! Vai tad tiešām jāuzvedas kā nenormālam... Tētis ir saģērbts?

Mārīte: ... Tētis nejūtas labi.

Jolanta: Kā nejūtas labi!?

Mārīte: Nu, tā...

Jolanta: Mammu, tētīm arī jābūt pie galda.

Mārīte: Lai viņš atpūšas!

Jolanta: Uz līguma slēgšanu taču viss tika sarunāts!... Un tētis Tamārai tomēr ir labs... paziņa.

Mārīte: Liecies mierā!

Jolanta aiznes uz virtuvi slotu un šaufeli. Atgriežas ar ēdienu papildinātiem šķīvjiem un klāj galdu.

Jolanta: Mammu, mēs visi te sabraucām kopā, lai sagaidītu Tamāru pilnā skaitā, kā runāts! Kad noslēgsim līgumu, varēsi atkal ar viņu nerunāt...

Mārīte: Ja Markusiņš gribēs, lai jau aiziet padzīvoties pie viņas, bet ne jau slēgt līgumu! Lai Markuss kā tāds... suns tur dzīvo!?

Jolanta: ... Mums viņas zeme ir vajadzīga, par baltu velti neviens viņu nedos!

Mārīte: Kā suns! Ja viņš sagribēs atpakaļ uz Rīgu, ko tad? Viņa taču nelaidīs, jo tu taču viņas zemi dabūji!

Jolanta: Johaidī! Tu tiešām mani tūlīt izvedīsi...

Mārīte: Dūņas kaut kādas... Muļķības pēdējās!

Jolanta: Izrakt tās dūņas ir gandrīz vai kā zeltu rakt! Nu labi, es pārspīlēju, bet es no tādas naudas neatteikšos! Tu zini, ka man draud palikšana bez darba! Kur man citur to naudu ņemt!? Tad tiešām jāiet kārties!

Mārīte: Fui, tādus vārdus ņemt mutē!

Jolanta: Mēs šeit esam lielākie ieguvēji, tāpēc lūdzu atliec pie malas tos strīdus, kas jums tur ir...

Mārīte: Muļķības tās ir...

Jolanta: Mēs varam lūdzu izbeigt!? Sanatorijas par tām dūņām maksā milzīgu naudu!

Mārīte: Tu taču esi naiva! Tamāra tev sastāstījusi pilnu galvu un tu tā arī tici...

Jolanta: Es tās dūņas pati vedu sanatorijai rādīt! Runa ir par milzīgu naudu! Un ja Tamāra, apmaiņā pret zemi, kur to dūņu ir vairāk kā vajag, piedāvā mūsu bērnam padzīvot pie sevis un ārstēt astmu, man tas liekas vairāk kā normāli!

Mārīte: Tas nav normāli!

Jolanta: Vakar vēl viss bija normāli!

Mārīte: Tev naudu vajag? Būs tev nauda!

Jolanta aiziet uz virtuvi un atnes papildus ēdienus.

Mārīte: Beidz tu te nest tos ēdienus!

Jolanta: Tu neapzinies... Tas tavs dārziņš pat klāt nestāv paņemtajam kredītam...

Mārīte: Mans dārziņš nestāv? Ar visu siltumnīcu!?

Jolanta: Kāda siltumnīcai nozīme!?

Mārīte: Es Alūksnē runāju, par dārziņu dabūsim milzīgas summas!

Jolanta: ... Cik tas būtu?

Mārīte: Vai, bez siltumnīcas vien tur divi tūkstoši būs!

Jolanta: Divi tūkstoši... Mammu... Kredīts ir simts tūkstoši.

Mārīte: ... Jolant!

Jolanta: To visu atpelnīsim, kad tiks pie dūņām.

Mārīte: Tu taču neesi prātīga!... Ak tu mūžs... Nē, man jāapsēžas. (*apsēžas*)

Jolanta: Tāpēc jādara viss, lai līgums ar Tamāru tiek veiksmīgi noslēgts!

Mārīte: Ak tu mūžs... Kā ta... Kā tu tagad no tā kredīta vari atteikties?

Jolanta: Es nevaru atteikties! Man viņš ir jāatmaksā!

Mārīte: Tu taču būsi pagalam... (*raud*) Ko tu esi sadarījusi!?

Jolanta: (*apsēžas Mārītei blakus un apķer*) Nu, mammu, nu!

Mārīte: Laid! Mēs ar tēti aiziesim un kas tad tev palīdzēs!? Atstāsi visus kredītus vēl Markusiņam ko maksāt!

Jolanta: Es taču tev saku, ka zinu, ko daru!

Mārīte: Ko tu zini!? Neko tu nezini! Kādas tev dūņas pirks? Tamāra zeltā peldētos, ja viņai tās dūņas tik vērtīgas būtu!

Jolanta: Ko tu domā, ka viņa ar spaiņiem viņas uz sanatoriju nesīs? Mēs izraksim ar traktoriem...

Mārīte: Kur es tevi tādu izaudzināju...

Jolanta: Mammu, tu man pati audzināji, ka sievietei ar visu jāprot tikt galā! Nu, es taču neņemtū kredītu, ja nebūtu droša, ka dabūšu to naudu atpakaļ!... Tu painteresējies tajā Alūksnē cik tādas dūņas ir vērtīgas!

Mārīte: ... Tiešām tik lielu kredītu paņēmusi?

Jolanta: ... Nu nē, no kurienes tavuprāt man nauda traktoriem?

Mārīte: ... Man nav ko teikt...

Jolanta: Mammu, viss būs kārtībā! Markusam Tamāra patīk.

Mārīte: Kā tad!

Jolanta: Toreiz taču ļoti jauki gāja! Un Tamārai tagad, kad vīrs nomiris, vajag kādu dzīvu dvēseli blakus.

Mārīte: Vajag viņai... Ko tāda viena vecene ar bērnu iesāks!? Lai meklē kādu sava vecuma! Šitais mūsu Kazimirs dzīvo gandrīz ne šķūnī, lai ņem viņu pie sevis!

Jolanta: Tu taču zini, ka viņa Markusam pieķērusies, pašai bērnu nav...

Mārīte: Jā, Markusam tev... Kārli viņai vajag!

Jolanta: Nekļūsti smieklīga.

Mārīte: ... Cik viegli viņai izdevies jūs uzpirkt. Kauns pa visu pagastu...

Jolanta: Tas nav nekāds kauns! Kā vēl viņi visi uz mums skatīsies, kad pārdosim dūņas! Te katrs to zemi gribētu sev!

Mārīte: Aij!

Jolanta: Te neviens vairs neskatīties uz mums kā uz tādiem ubagiem!

Mārīte: Nez, kurš ta te uz tevi tā skatās!?

Jolanta: Beidz, nemaz negribu atcerēties kā te bija augt!

Mārīte: Nu ko tu man te tagad stāsti...

Jolanta: Un vispār Markusam nenāks par sliktu parūpēties par kādu vārgāku līdzcilvēku...

Mārīte: Vārgāku! Šitā zebiekste mūs visus pārdzīvos! Tu labāk par savu tēti būtu padomājusi! Cik viņam tagad grūti, viņam palīdzēt vajadzētu...

Jolanta: Nesāc, lūdzu...

Mārīte: Es neko nesāku! Bet tu pasaki, kad bija pēdējā reize, kad jūs pie mums atbraucāt?

*Dzirdams kā atveras ārdurvis un ienāk Tamāra (78) un Ivars (55), skaļi runādami.
Saruna noris koridorā.*

Ivars: Ģērbjas tik nos'!

Tamāra: Vai, vai!

Ivars: Čības ar te kaut ku' ... Jolant!

Jolanta aizsteidzas uz koridoru. Mārīte kādu brīdi sēž, tad pieceļas un piekārtu galdu.

Jolanta: Vai, sveiki!

Tamāra: Labdien!

Ivars: Čībām te kaut ku' jābūt, ne?

Jolanta: Ģērbjaties nost, tūlīt atradīsim...

Tamāra: Vai, ņemiet, tas jums – manas olas!

Ivars: (*smejas*) Es savas ar varu parādīt!

Jolanta: Ivar, aizej palīgā mammai. Paldies, paldies!

Ivars: Pag, tač Tamāru jāpakar! (*smejas*) Dodat tik šu'!

Tamāra: Nav šogad sanākušas... Vai, paldies!

Jolanta: Ko jūs, skaistas!

Tamāra: Nav, nav...

Jolanta: Beidziet, tad jau mūsējās klāt nestāv!

Tamāra: Nu paldies, paldies! Parasti krāsu labāk noķer, tagad visas gandrīz vienādas...

Ivars: Re ku' būs jums čības!

Jolanta: Nāciet vien iekšā...

Istabā ienāk Jolanta, Tamāra un Ivars.

Tamāra: Labdien!

Mārīte: Labdien.

Jolanta: Jūtaties kā mājās!

Ivars: Nu ko, ķeramies pie paikas!?

Jolanta: Nu, pagaidi, ļauj cilvēkam ienākt pa durvīm...

Ivars: Nu ta kāda runa! Mārīstant, rādi olas!

Mārīte: ... Ak, olas!

Mārīte paņem no galda bļodu ar olām un piedāvā Tamārai.

Mārīte: Kādas nu viņas ir.

Tamāra: Vai... Jums jau pavisam smukas!

Ivars: O, mana tak pavisam jocīga sanāca! Gandrīz ne melna!

Jolanta: Neesam gan mēs lietpratēji, bet nu, kādas ir, tādas ir.

Ivars: ... eu, a kur ta mana?

Tamāra: Ļoti feinas...

Jolanta: Tavējai sanāca negadījums...

Tamāra: Ņemšu šo!

Ivars: Manai olai? Nu, kur jūs tik neuzmanīgas!?

Jolanta: Ņemiet nu vēl kādu!

Tamāra: Vai, vai...

Ivars: Nu te tak nav ko ņemt! 3 olas un manu vēl sasitušas!

Tamāra: Paldies, paldies! Ļoti burvīgas!

Mārīte: Nu, paldies.

Ivars: Oi, bet es tak labu mantu nopirku! (*iziet koridorā*)

Tamāra: Kur tad Markusiņš?

Mārīte: Tepat jau ir, runājas ar mammu!

Jolanta: Jā, mēs visi jūs gaidījām! Markuss pat olu krāsošanā iesaistījās!

Tamāra: Vai... (*Mārītei*) Un kā tad jums klājas? Dzirdēju par Kārļa veselību...

Mārīte: Kaut kā cīnāmies.

Jolanta: Nu jā, tētis jau vairs nerunā...

Tamāra: Vai, vai... Nu jā... Gluži kā mans Pēters. Taisni tāpat gluži vai par dārzeni palika, pirms aizgāja... Traki, traki...

Ivars: (*ienāk ar konjaka pudeli*) Vo! (*smejas*) Šitas labais! Kak raz uz svētkiem, ne!?

Mārīte: Tāds tas vecums ir, jā... Galvenais, ka ģimene palīdz!

Tamāra: Vai, jā...

Mārīte: ... Un lopiņi tā arī apsprāga?

Tamāra: Vai, pilnīgi nesaprotu! Vienu dienu nāku kūtī un skatos, visas gotiņas pagalam!

Mārīte: Ak tu mūžs...

Jolanta: Bet telēns taču izdzīvoja?

Tamāra: Vai, vēl pāris dienas izvilka, bet tad tas ar – pagalam!

Jolanta: Traks var palikt!

Mārīte: Un tā arī nenoskaidrojās kas par lietu?

Tamāra: Esot kaut kāds vīruss, bet no kurienes...

Ivars: Eu, nebūs tas tur... Ebolas vīruss!?

Jolanta: Ivar, nu!

Ivars: Oi, bet tad jau tos lopus pat burgeros nevar sacept, ne?

Tamāra: Nē, nē...

Jolanta: Žēl tā zaudēt lopiņus...

Tamāra: Tas gan! Gauja bija tik gudra, vai! Teicu, ka mājās jāiet, tā uzreiz saprata – pati aizgāja...

Jolanta: Jā...

Ivars: Vot, nu jā – to jau bija uz talantšoviem jāsūta! Bija mums te tie “Zelta talanti”, ne!?

Jolanta: Tā, nu mums tas galds tāds – pa pusei apklāts, bet sēdieties!

Ivars: Vot! Sēž tik nos’!

Tamāra: Vai, pavisam aizmirsu, man taču jums vēl kas ir! (*iziet koridorā*)

Jolanta: Nevajag mums neko, ko jūs!

Tamāra: Nekas, nekas!

Ivars: Nu, kur ta visi pārējie?

Mārīte: Iešu pēc Kārļa...

Ivars: Kāda runa, es palīdzēš’!

Mārīte: Ne, ne, ne!

Ivars: Mārīštant!

Mārīte: Ivariņ, es pati! Sēdies tik pie galda! (*iziet no istabas*)

Ivars: Nu, kā namamāte pavēlēs! (*sauc*) Markuss! Katrīn! Nāk šu’! Ciemiņi gaida!

Tamāra ienāk istabā. Tamārai rokās plastikāta maisiņi ar tumšu šķidrumu.

Tamāra: Tas jums!

Jolanta: Ak vai, paldies!

Tamāra: Nemiet par labu!

Jolanta: Jāsaka, viņas ir ļoti efektīgas! Tiešām grumbiņas mazinājušās!

Ivars kaut ko ierauga uz grīdas un palien zem galda, lai apskatītu.

Tamāra: Vai, es ar pamēģināju ik pēc divām dienām uzklāt un āda taisni vai kā bērnam! (*smejas*)

Ivars: Eu, Jolant! Ko jūs te tomātus samētājušas!?! (*pieceļas*) Gandrīz ne iekāpu!

Jolanta: Ivar, mums nokrita bļoda...

Ivars: Un mana ola? Ko jūs te – ar paiku svaidījāties!?! Trakie sievieši...

Jolanta: Neaiztiek, es tūlīt visu savākšu... (*aiziet uz virtuvi*)

Tamāra: (*sniedz Ivaram vienu no maisiņiem*) Un jums arī!

Ivars: Oh!

Ienāk Jolanta ar birsti un šaufeli, un satīra zem galda.

Jolanta: Tamāra atnesa mums nedaudz viņas dūņu, varēsim iedot arī mammai pamēģināt!

Ivars: Eu, a šito (*rāda uz kājstarpī*) štrumentam var klāt?

Jolanta: Ivar, nu beidz mulķoties! (*aiziet uz virtuvi*)

Ivars: (*smejas*) Nu re, viss satīrīts – sēž tik nos'!

Ivars atvelk Tamārai krēslu, Tamāra apsēžas. Mārīte istabā ieved Kārli (88), kurš pārvietojas lēni un atstudēdamies pret Mārīti, pa ceļam skaļi palaižot gāzes.

Ivars: Oo, un pats mājas saimnieks nāk kā briedis! Sēžam, sēžam, tepat ar' būs... (*atbīda no galda lielāko krēslu un palīdz Kārlim apsēsties*) Oh!

Tamāra: Nu sveiks, Kārli!

Mārīte: Nerunā jau vairs, nerunā!...

No blakusistabas iznāk Katrīna (30) un iet visiem garām uz koridoru. Ienāk Jolanta. Mārīte apsēžas pie galda blakus Kārlim.

Jolanta: Katrīn, mums ciemiņi!

Katrīna: Sveiki.

Tamāra: Labdien!

Mārīte: Katrīnīt, viss labi, bērniņ?

Katrīna iziet.

Mārīte: Ak tu mūžs!

Tamāra: Kas noticis?

Jolanta: Ai, mammu beidz. (*Tamārai*) Viss ir kārtībā! (*apsēžas*)

Mārīte: ... Mamma tomēr, viņai žēl no Markusiņa atvadīties...

Ivars: (*sauc*) Markuss, nāk šu'!

Jolanta: Aij, ne jau tur tā sāls! Tur ir... problēmas mīlas frontē.

Kārlis skaļi atraugājas.

Mārīte: Kādas nu tur problēmas...

Tamāra: Vai, tā jau ar to... mīlu ir, jā...

Kārlis vēlreiz skaļi atraugājas. Mārīte uzsit Kārlim pa muguru.

Mārīte: Kārli, tev slikti?

Kārlis stumj Mārīti projām.

Jolanta: Lai taču tētis ēd!

Mārīte: Ka es saku, nekādu tur problēmu! Gan jau Arturs viņu noprecēs!

Jolanta: Bet Lieldienas gan šogad pavisam siltas padevušās!

Tamāra: Vai, ļoti siltas!... Tiešām taisās precēties?

Jolanta: Nu pat ne tuvu! Es pateikšu jums vienu – visu dzīvē vieglāk pārciest, ja ir silts! Kā man tas siltums ir vajadzīgs!

Tamāra: Pilnīgi jums piekrītu!

Mārīte: Darbu gan tad ir līdz kapa malai...

Tamāra: Vai, tam ar es piekrītu!

Mārīte: Jums jau tas dārziņš tāds maziņš, bet kad man tie visi trīs jāizravē, esmu nosvīdusi slapja...

Jolanta: Bet no saules mums tiek D vitamīns!

Ivars: O!

Ivars paņem konjaka pudeli un visiem salej.

Mārīte: Ne, ne, ne...

Ivars: Ko?

Mārīte: Ivariņ, man nē!

Ivars: Nu tak, Mārīstant!

Mārīte: Ne, ne...

Ivars: Būs! (*ielej*)

Mārīte: Aij...

Ivars: Ko runās pretī!? Šitā laba manta!

Tamāra: Šodien taču jaunais mācītājs vadīs dievkalpojumu!

Jolanta: Ā, nu jā...

Tamāra: Gaidu ar nepacietību! Nē, nu iepriekšējais jau arī bija labs, bet šis jaunais tāds... Nu tāds sirsnīgs. Redzēju kā viņš vada dievkalpojumu Alūksnē un acis ne noraut! Nu ļoti jauks!...

Jolanta: Nu jā...

Tamāra: Jūs taču atnāksiet paklausīties? Domāju, ka Markusiņam varētu iepatīkties – tik smuki mūsu ministranti, prieks skatīties!

Mārīte: Ne, ne, Markusiņš tā īsti ne...

Ivars: Kur ta tie smuki! Resni kā vepri!

Tamāra: ... Kas tad?

Ivars: Nu ministri tak!

Tamāra: ... Nesapratu?

Jolanta: Domāju, ka mēs aiziesim...

Ivars: Nu kā ta?! Iebalso tik saeimā, nobarosies pa nedēļu! (*smejas*)

Tamāra: ... Ā, vai, es par ministrantiem, tie ir altāra puikas!

Marīte: Bet Markusiņš nebūs piemērots...

Tamāra: Lai jau pamēģina...

Marīte: Ne, ne, ne...

Tamāra: Tik smuki ministranti, viņš tik labi izskatītos...

Kārlis skaļi palaiž gāzes. Jolanta paceļ konjaka glāzi.

Ivars: O! (*paceļ glāzi*)

Jolanta: Nu, Ivar, saki tostu!

Ivars: Nu... Nu tad daviai! (*ierauj*)

Visi, izņemot Mārīti, izdzer.

Ivars: Oh, ku' labs! Eh!... Mārīstant!

Mārīte: Ne, ne...

Ivars: Dzeram, dzeram!

Mārīte izdzer un saviebjas.

Ivars: Nu, vo!

Ienāk Katrīna un iet uz blakus istabu.

Jolanta: Nāc pie galda.

Mārīte: Katrīnīt, nāc, sēdies, meitiņ!

Ivars: (*sauc*) Markuss!

Jolanta: Katrīn!

Katrīna: Nu kas? Vēlāk!

Jolanta: Mēs tevi gaidām!

Katrīna: Es teicu vēlāk!

Jolanta: (*pieklusinātā balsī*) Nepaliec rupja!

Katrīna: Kas tev ir!? (*Katrīnai aizlūst balss*) Es negribu tagad... Viss kārtībā!

Jolanta saķer Katrīnu aiz rokas, Katrīna izraujas.

Katrīna: Liec man mieru!

Katrīna ieiet istabā aizcērtot durvis un tās aizslēdz.

Mārīte: Ak tu mūžs...

Kārlis skaļi atraugājas. Jolanta parausta durvis, tad piekļauvē.

Jolanta: Labi, bet tad vismaz Markusu izlaid!... Tu dzirdi?... Markuss, nāc lūdzu ārā!

Ivars: Ai, lai tak viņi sēž, kad sagribēs, atnāks!

Mārīte: Smagi Katrīnītei...

Jolanta: Mēs jūs gaidām!

Jolanta apsēžas pie galda. Kārlis paņem dakšīnu, uzdur sardeli un sāk ēst.

Ivars: Vo! Šitā arī darīsim! (*sāk uz šķīvja krāmēt ēdienu*)

Jolanta: (*Tamārai*) Es atvainojos!

Tamāra: Vai, nekas, nekas!

Mārīte: Es nezinu...

Tamāra: Vai! (*pieceļas*) Pavisam aizmirsu... (*iziet koridorā*)

Mārīte: Nestāsti man, ka viņa nepārdzīvo!

Ivars: Tas tak viņas brūtgāns kas pie vainas, ne!? Vot pa purnu kārtīgi vajadzētu, lai nečakarē meiteni!

Jolanta: Varētu saliet...

Ivars: M!

Ivars pieceļas un sāk visiem liet konjaku. Mārīte pabīda savu glāzi Jolantai. Ivars paceļ glāzi tostam.

Ivars: Nu, tad...

Jolanta: Ivar, nu pagaidi taču!

Ivars: Ā! (*noliek glāzi*) Gaidām, gaidām!

Ienāk Tamāra ar nelielu maisiņu.

Tamāra: Markusam nedaudz savādākas olas! (*izvelk Kinder olas*)

Ivars: Oo!

Tamāra: Esot visādas interesantas mantiņas iekšā! Biju Alūksnē un tur veikalā teica, ka šīs bērni izķer! Tagad uz Lieldienām - kā reizi! (*smejas*)

Jolanta: Brīnišķīgi!

Ivars: (*sauc*) Markuss! Tev te baigās olas! Nāk šu', savādāk es savākšu! (*smejas*)

Tamāra: Nu ja, bet... Nu, lai! Kad iznāks, iznāks! (*apsēžas*)

Jolanta: Nu jā...

Ivars: (*paceļ glāzi*) Nu ta' - par tām olām, koa!? Lai varenas! (*smejas*)

Visi izņemot Mārīti iedzer.

Ivars: Mārīstant, kur jūs tā kā jaunava!

Mārīte: Ne, ne, ne...

Tamāra: Vai, vai, šis gan sareibināja! (*smejas*) Man būs gana!

Ivars: No šitās glāzītes!? Trakie sievieši, nemāk dzert!

Tamāra: Vai, un kur mani maisiņi palikuši!?

Jolanta: Tepat, tepat! (*pieceļas un paņem no plaukta maisiņus ar dūņu ekstraktu*)

Tamāra: Tā... Nu, tas jums!

Tamāra sniedz Mārītei divus maisiņus. Mārīte neņem.

Mārīte: Kur ta es vairs viņas likšu...

Tamāra: Vai, bet viņas ir tik efektīgas!

Jolanta: Ak, jūs mūs tiešām lutināt!

Tamāra: Ziniet... Man pat artrītu tā kā noņem!

Mārīte: Nu, tās gan ir muļķības.

Jolanta: Patiesībā tas ir zinātnisks fakts!

Tamāra: Ka es jums saku! Ņemiet par labu!... Ņemiet, ņemiet!... Kārlim ar viens būs!

Mārīte: Kārlim zāles vajadzīgas, ne dubļi...

Jolanta: Dodiet, dodiet, mamma noteikti izmēģinās! (*paņem no Tamāras maisiņus*)

Mārīte: Pastāstiet, un kur Markusam paredzēts dzīvoties?

Kārlis skaļi palaiž gāzes un liecas pie Jolantas apskatīt maisiņus. Jolanta vienu iedod.

Ivars: (*Kārlim*) Ar šitām varot arī dārzu mēslo!

Tamāra: Vai, nu viņam jau tiks veselas divas istabas!

Jolanta: Abas divreiz lielākas kā Rīgā, tas tik ir kaut kas!

Ivars: O! A man tur Rīgā būcenī jāmitinās! Moš es ar varu ievākties!?

 (*smejas*)

Tamāra: Vai ta jūs kopā nedzīvojat?

Jolanta: Pagaidām vēl ne, mums tāds mazs dzīvoklītis! Bet kamēr Markuss pie jums dzīvos, domājam ievākties vienā...

Tamāra: Re, cik labi!

Ivars: Visus tos sūda rēķinus arī vieglāk apmaksāt!

 (*smejas*)

Mārīte: Es domāju, ka pirms tam noteikti jāuztaisa inspekcija! Tie lopiņi no nekā nenosprāga...

Tamāra: Vai, tas taču nav nepieciešams, tad jau es arī būtu saķērusi...

Mārīte: Ar tādu bezatbildību tad Markusu arī pieskatīs!?

Tamāra: Vai, nu beidziet...

Jolanta: Nē tiešām, mammu!

Ivars: Nu ko, daudzam olas!?

Kārlis sniedz Mārītei dūņu maisiņu.

Mārīte: (*Kārlim*) Nu beidz...

Jolanta: Es tak pati nesen kuponos dūņu terapiju nopirku! Jutos pavisam kā jauns cilvēks!

Tamāra: Jā... Es tik nevaru pati tajās plēvēs saīties...

Jolanta: Tas tiešām ir efektīgāk!

Mārīte: Un tad Markusam liksiet palīdzēt?

Tamāra: Ar tīšanu? (*smejas*) Vai, nu ko jūs!

Jolanta: Nu, kuru olu ņemsi?

Jolanta sniedz Mārītei grozu ar olām, Mārīte vienu paņem.

Jolanta: (*paņem vienu*) Es šo! (*Tamārai*) Tik skaista jums sanākusi, ka žēl sist!

Tamāra: Ko jūs... Jūsējo žēl sist! (*smejas*)

Ivars: Iedo man ar kādu!

Mārīte: Bet varbūt tomēr, lai Markusiņš dzīvo te pie mums?

Jolanta: (*smejas*) Kur ta te pie tevis, mammu!

Mārīte: Pie Tamāras ies ciemos. Katrīnīte arī var pie mums te padzīvot, ja gribēs...

Jolanta: Jā, jā, Katrīnīte tā arī brauks te dzīvot! Ivar, sit mani! (*pastiepj roku ar olu*)

Ivars: Ko ta?

Jolanta: Nu olu, taču!

Ivars: Ā, vo! (*sagatavo olu sišanai*)

Tamāra: Bet kā ta mēs tā, bez bērniem...

Ivars: (*sauc*) Nu nāk tak vienreiz ārā, ko tur var tupēt!

Tamāra: Vai Markusiņš ir sabēdājies?

Jolanta: Nav, nav viņš sabēdājies! Droši vien negrib atstāt Katrīnu vienu... Un negribas jau arī skandalēties...

Ivars: Nu, ka nenāk, ta nenāk! Cik var gaidīt! Oh! Saimniekam pirmajam! Kārli, grāb olas!

Kārlis pasmejas, Ivars ieliek Kārlim rokā olu.

Ivars: Nu kuru sitīs?

Tamāra: Varbūt tomēr Markusiņu pasaucam? Puikām jau patīk daudzīties...

Kārlis skaļi palaiž gāzi. Jolanta pieiet pie durvīm un klauvē.

Ivars: Davai es! Turi kārtīgi! Turi buru! (*smejas*)

Ivars sasiit Kārļa olu.

Ivars: Nu vo! Tu tagad ēdīsi a es...

Jolanta: Nu, nāciet ārā... Mēs sitamies ar olām, kā jūs tā – nepievienosieties?... Markusiņ, nu iznāc...

Ivars: Davai, Mārīstant!

Ivars sasiit Mārītes olu.

Ivars: Nu jop tvai mat! Koka ola vai!? Tamār, sit tā riktīgi!

Tamāra sasiit Ivara olu.

Tamāra: Vai...

Ivars: Oo! Nu vo!

Mārīte: Nē, tas jau paliek nopietni. (*pieceļas un pieiet pie durvīm*) Katrīnīt! Markusiņ! Nāciet, bērni!... (*rausta durvis*) Nu, atveriet taču...

Ivars: (*pienāk pie durvīm*) Nu kas i, ko!? (*klauvē*) Eu! Nu nāk tak ārā! Davai, davai, jāsit olas!

Katrīna atslēdz durvis un iznāk. Viņa ir noraudājusies un rokās tur telefonu.

Mārīte: Katrīnīt! (*apķer Katrīnu*)

Katrīnu: Nu jā... (*izraujas*) Kaut kāda huiņa, kas šitie vispār par svētkiem...

Jolanta: Neizrunājies!

*Jolanta ieiet blakus istabā. Katrīna apsēžas pie galda, ielej sev konjaku un izdzer.
Jolanta iznāk.*

Jolanta: A kur Markuss?

Ivars: O! O! A tosts kur!?

Katrīna: Tad saki. (*apskata telefonu un noliek atpakaļ uz galda*)

Ivars: Teikšu ar!

Jolanta: Katrīn?

Katrīna: Kas ir?

Jolanta: Kur ir Markuss, es tev prasu!?

Mārīte: Markusa nav?

Ivars salej visiem konjaku.

Katrīna: Kā man zināt!?

Mārīte ieiet blakus istabā.

Jolanta: Kā saprast - kā tev zināt? Jūs bijāt vienā istabā!

Katrīna: Viņš taču sen jau izgāja, kamēr es tur nebiju!

Jolanta: ... Kamēr tu tur nebiji, mēs bijām te – viņš te nenāca!... Ivar?

Ivars: Nemanījās. (*sauc*) Markuss!...

Mārīte iznāk no blakus istabas.

Mārīte: Nē nu nav!

Jolanta: Nesaprotu...

Jolanta un Mārīte iziet koridorā.

Mārīte: (*sauc*) Markusiņ!?

Jolanta: (*sauc*) Markuss?

Ivars ieiet blakus istabā. Katrīna ielej un iztukšo divas konjaka glāzītes, tad sāk spaidīt telefonu. Tamāra iziet koridorā. Saruna koridorā.

Tamāra: Nu, nav?

Jolanta: Neredz...

Mārīte: Guļamistabā nav, pa logu ārā ar neredzēju...

Jolanta: Nu dīvaini...

Mārīte: Kur viņš varēja tā pazust!?

Jolanta, Mārīte un Tamāra atgriežas viesistabā.

Jolanta: Katrīn, viņš neko neteica?

Katrīna: Nu, viņš tak tepat kaut kur ir! Nevar uz piecām minūtēm no jums atiet, kad nesākat taisīt histēriju...

Ivars iznāk no blakus istabas.

Ivars: Būs pa logu izkāpis!

Mārīte: Fui, kur ta no trešā stāva var izkāpt!

Jolanta: Nejoko... Katrīn, kad tu viņu pēdējo reizi redzēji?

Ivars: Nē nu toč – es no ne šitādiem vien esmu kāpis!

Katrīna: Nu, pirms es izgāju – viņš spaidīja telefonu!

Jolanta: Tagad, kad tu gāji?

Katrīna: Mhm.

Ivars: Tak saku!

Mārīte: Nu nevar tas būt! Markusiņš nav dulls!

Jolanta: Beidz...

Ivars: Tas tak normāli!

Tamāra: Vai, kāpēc lai viņš kāptu?

Ivars: A es šitā i no trešā izlīdu, i no piektā esmu kāpis! Moš šis sakautrējās un aizlaida pie draugiem, ne?

Katrīna noliek telefonu, ielej un iztukšo konjaka glāzīti. Jolanta iesteidzas blakus istabā.

Mārīte: Vai tad tiešām!? Ja nu kāpis un nokritis! Ak tu mūžs!

Tamāra: Nedod Dievs!

Jolanta iznāk no blakus istabas.

Jolanta: Nav tur lejā neviena...

Mārīte: (*apsēžas un sāk raudāt*) Mans Markusiņš! Ko mēs esam sadarījuši, negrib viņš pie svešiem pārvākties! Atrauts no ģimenes...

Jolanta: Mammu, nomierinies!

Tamāra: Vai, vai tad tiešām... viņš tā negrib?

Mārīte: Protams! Neviens viņam te neko neprasa, tik paņem un iztirgo! (*ieceļas*) Jāskrien meklēt!

Jolanta: Apsēdies, Ivars, aizies sameklēt. (*Tamārai*) Viņš grib, mēs taču visu bijām sarunājuši! Šis būs kāds pārpratums...

Ivars: Ta kāda runa! Mārīstant, tak puika noteikti daudzās apkārt ar draugiem!

Marīte: Viņš savu mūžu šitā nav uzvedies!

Kārlis grīlodamies pieceļas kājās.

Jolanta: (*Katrīnai*) Jūs nesastrīdējāties?

Katrīna: M? Ne!

Jolanta: Tēti!

Mārīte: Kārli, ko tu!? Nokritīsi!

Jolanta un Mārīte piesteidzas pie Kārļa. Kārlis viņas stum projām.

Kārlis: Pa...Nu, pa!

Jolanta: Tēti, apsēdies!

Kārlis: Lai... Nu tak!

Jolanta: Tu knapi turies kājās!

Ivars: Oh, ļaujiet tak saimniekam runāt! Sievieši te nemaz pie vārda nelaiž...

Mārīte: Sēdies, ka tev saka!

Katrīna ieļej un iztukšo konjaka glāzīti.

Kārlis: Pa!... Tamāra, lai vācas...

Tamāra: Kārli...

Jolanta: Ko tu runā?

Kārlis: Nu... lai pie mums te... ievācas... Tamāra...

Tamāra: Vai... Kārli, kur ta nu...

Mārīte: Ko tu tagad saki!?

Kārlis: Ta puika ar... tepat var...i visi kopā būs...

Mārīte: (*Jolantai*) Nē, nu tu dzirdi, ko viņš te tagad runā!?

Jolanta: Tēti, tiešām...

Kārlis skaļi palaižot gāzes apsēžas un uzsit ar dūri pa galdu.

Kārlis: Tamār... nāc te dzīvot!

Mārīte: Ir šitas viens! Kādas muļķības!

Jolanta: Aij, tēti... (*pieklusinātā balsī Kārlim*) Nevajag...

Kārlis: Nu... a ko!?

Mārīte: Varbūt man savu vietu gultā ar atdot!?

Tamāra: Vai, jā, Kārlī! Kur ta nu te vākties, man pašai sava māja, savs dārziņš... Nelīdīšu tak sveša ģimenē pa vidu!

Mārīte: Kā tad...

Mārīte iziet koridorā.

Jolanta: Mammu, kur tu tagad skriesi!?

Jolanta iziet koridorā. Saruna noris koridorā.

Jolanta: Nu kur tu skrien?

Mārīte: Kur skriešu... Markusiņu meklēšu!

Jolanta: Ivars tūlīt aizies un atradīs.

Ivars iziet koridorā.

Ivars: Tak, tūlīt atradīs!

Jolanta: Nāc lūdzu atpakaļ pie galda.

Saruna viesistabā. Tamāra apsēžas blakus Kārlim.

Tamāra: ... Nav ko te, Kārlī... Tā nevajg... Tu taču zini, ka mani te jau tā necieš...

Kārlis uzliek Tamāras rokai savu roku.

Kārlis: Ievācies... mana māja!

Tamāra: Kārlī... nu nevaru...

Kārlis: Nu tak!

Tamāra: (*atrauj savu roku*) ... Paldies... Bet kāda vēl te ievākšanās... Tik Markusiņš... Ja nu tiešām pa logu kāpis, jo negrib pie manis!?...

Saruna koridorā.

Ivars: Mārīstant, ejiet pagulēt, es viņu atradīš' viens divi!

Mārīte: ... Tu dzirdēji ko viņš teica!? Lai te ievācas...

Jolanta: Tētis taču... viņš taču nesaprot...

Mārīte: Nesaprot... Es zinu kas aiz visa šī stāv! Tā jau tas sākumā bija domāts!

Jolanta: (*pieklusinātā balsī*) Netaisi skandālu!... Ivar, ej sameklē, lūdzu.

Ivars: Tak eju, eju!

Ivars iziet. Mārīte un Jolanta ienāk istabā.

Tamāra: Vai... Noteikti tā arī ir kā Ivars saka... Aizskrējis būs pie draugiem...

Katrīna dzer no pudeles.

Jolanta: Taču, noteikti!... Katrīn, atdod pudeli!

Jolanta atņem Katrīnai pudeli.

Katrīna: Huiņa kaut kāda!

Katrīna paskatās telefonā, tad aizmet. Jolanta paceļ telefonu un noliek uz galda.

Jolanta: Tu tūlīt pat iesi gulēt!

Katrīna: Artūrs ir tāds krāns! Drāž kaut kādu sučku noteikti... a es te kaut kādas fucking Lieldienas svinu! Viss ir tādā dirsā...

Jolanta: Celies.

Jolanta palīdz Katrīnai piecelties un ved uz blakus istabu.

Katrīna: Iedo kaut kādas tabletes!

Jolanta: Kādas tev tabletes...

Katrīna: Es izdzeršu... Vai izlekšu pa to tur fucking logu!

Tamāra: Pasarg Dievs!

Mārīte: Katrīnīt, bērniņ!

Jolanta: Tu izbeidz šitā runāt!

Mārīte: Neņems tev neviens viņu nost!

Katrīna: Kāds tolks man vispār dzīvot!

Tamāra: Tā ir grēks runāt!

Jolanta: Neuzvedies kā tāda nenormāla...

Jolanta ieved Katrīnu blakus istabā, tad iznāk un aizver durvis.

Tamāra: Kā viss šitā iznācis...

Jolanta: ... Es domāju, ka ir jāapsēžas atpakaļ pie galda, kamēr viņi atgriežas...

Mārīte: Nebūs nekāda līguma!

Jolanta: Izbeidz...

Mārīte: Viņa manu ģimeni nesaplosīs!

Jolanta: Mammu!

Tamāra: ... Kādēļ ar tādu naudu!?

Kārlis sāk daudzīt dakšiņu pret šķīvi.

Kārlis: (*Mārītei*) Nu ta beidz!

Jolanta: (*Kārlim*) Nesāc tu vēl...

Mārīte: (*Tamārai*) Viss te ļoti labi saplānots! Lai tik varētu te... tikt pie Kārļa!

Tamāra: ... Vai, es šitās aplamības vairs nevaru klausīties, es laikam iešu.

Tamāra iet uz koridoru, Jolanta viņu aiztur.

Jolanta: Lūdzu!

Tamāra: Nav labi...

Mārīte: Visu pateicu!

Jolanta: ... (*Mārītei*) Labi, zini ko! Es tev tūlīt izstāstīšu!...

Mārīte: Viss!

Jolanta: ... Es neņēmu naudu no bankas!

Mārīte: ... Ko tu neņēmi?

Jolanta: Es aizņēmos!

Mārīte: ... Ko tu tagad...

Jolanta: No Griķa.

Tamāra: Vai... No mūsu Griķa?

Mārīte: ... Kāda ta Griķa!?... Tev banka deva...

Jolanta: Nedeva man banka, es saku! Nav! Nedos man neviena banka tādas summas! Ne jau tagad, kad zaudēju darbu! Griķis aizdeva.

Mārīte: ... Nē...

Tamāra: Vai, tas gan nav labi... No šitā bandīta ņemt nav prāta darbs...

Jolanta: (*Mārītei*) Nu nav... Bet naudu vajadzēja... Saproti kas būs, ja neatdošu...

Mārīte: ... Neticu...

Jolanta: ... Man vairs nav atpakaļceļa, mammu!

Mārīte: Nu neticu tev! Tā tev Griķis dotu, ja tu... ne atdot vari...

Jolanta: Tāpēc, ka Ivars prata sarunāt! Kam man tev melot!?... Un es zinu, ka tas... tas ir pēdējais, ko darīt... Bet man tas bija jādara! Kurš tavuprāt Markusu uzturēs? Katrīna? Ka viņa pati uz mana rēķina dzīvo!

Mārīte: ... Kārli, celies!

Mārīte pieiet pie Kārļa un ceļ viņu augšā.

Mārīte: ... Neesi tu normāla... Visu mūsu ģimeni briesmām pakļaut!

Kārlis stumj Mārīti prom.

Jolanta: Nevieni nav pakļauts briesmām! Jo es atdošu visu! Līdz pēdējam centam!

Mārīte: Celies, ka tev saka!

Kārlis: Ej tu...

Mārīte: Tu klausīsi mani vai tu neklausīsi!?

Kārlis: (*uzkļiedz*) Beidz, tu!

Mārīte mēģina Kārli piecelt, Kārlis pagrūž Mārīti un viņa iekliegdamās nogāžas. Jolanta piesteidzas un palīdz Mārītei piecelties.

Jolanta: Ak, kungs!

Kārlis: (*grīļodamies pieceļas kājās*) Liec tu... man mieru!... Manā mājā! Izbeigt te... šito strīdu!... Tamāra te dzīvos!

Tamāra: Vai, nu ne!

Jolanta: Tēti, lūdzu...

Kārlis: A puika lai... kur pats grib! Vsjo!

Kārlis lēni, grīļodamies un atstutēdamies pret sienu aiziet uz guļamistabu. Mārīte izraujas no Jolantas rokām.

Mārīte: ... Dariet kā jūs gribat!

Mārīte aiziet pakaļ Kārlim.

Jolanta: ... Es pat... Johaidī!... Piedodiet, Tamāra!...

Tamāra: ... Nu, jā... tas tā...

Jolanta: ... Es zinu, ka visa šī tikšanās ir tāda, kāda viņa ir... Ar mammu jau viss bija sarunāts un Markuss bija apmierināts! Nezinu kas te īsti notika, bet... ja mēs varētu apsēsties, pārrunāt tos līguma nosacījumus un parakstīt... Es dabūtu gatavu, ka Markuss te pie mammas nenāks. Un viņa ar pie jums nerādīsies.

Tamāra: Nu... Es jau negribu te kādam ģimeni jaukt...

Jolanta: Es to visu ļoti labi saprotu!

Tamāra: Bet neieredz te mani...

Jolanta: ... Tāpēc tā arī būs!

Tamāra: Bet... kā ta jūs to... domājat?

Jolanta: ... Mammai sen ir grūti pašai par tēti parūpēties... Tētim pat nespējnieku namā būtu vieglāk, tur profesionāli cilvēki parūpējas...

Tamāra: Vai, to gan nevajag darīt!

Jolanta: Es jau to nedomāju tiešām darīt!... Un mamma darīs visu, lai to nepieļautu!... Man tā zeme ir nepieciešama! Ja es kaut kā vēl varu uzlabot to līguma nosacījumu... Jums par labu...

Tamāra: Nu... nu apsēdīsimies...

Tamāra izvelk no somas līgumu un abas pārlasa.

Jolanta: Galvenais, lai viņš var jebkurā brīdī atbraukt pie manis uz Rīgu.

Tamāra: Protams, protams... Kā jau tika runāts!

Jolanta: Jā, jo... Tomēr pieradis, ka es viņu lutinu.

Tamāra: Vai, to visu saprotu! Es jau ar to lutināšanu mīlu! Pag, kas viņam ir tāds – mīļākais ēdiens?

Jolanta: Nu, ar to ēšanu viņš tiešām mēdz būt izvēlīgs...

Tamāra: Vai, jā, atceros! (*smejas*) Pagājušo reiz, kad dzīvojās, nu ne par ko to manu skābenīšu zupu negribēja!

Jolanta: Jā... Tā, tikai es te skatos, ka nav viss purvs!?

Tamāra: Jā, nu tur tā daļiņa paliek vēl manā pārraudzībā. Kopā ar māju.

Jolanta: Par māju, jā, bet man likās, ka mums tiek viss purvs?

Tamāra: Tā ir tikai maza daļa.

Jolanta: Nu jā...

Tamāra: Testamentā es ierakstīšu, bet dāvinājuma līgumā vēl sev atstāšu! (*smejas*) Tās dūņas tomēr ir laba lieta! Lai man pašai savas paliek, ar ko aprīvēties!

Jolanta: ... Protams!...

Tamāra: Vai, bet baigi ilgi viņi nenāk...

Jolanta: Ivars atradīs!... Nekur tālu jau viņam nevajadzētu būt... (*smejas*) Es tā vienreiz ar draudzeni veselas piecas stundas daudzajos apkārt, nemaz nezināju, ka mamma meklē!

Tamāra: ... Vai drīkst jums delikātu jautājumu?

Jolanta: ... Protams!

Tamāra: ... Kāda jums ar Griķi ir tā noruna?

Jolanta: Ā.

Tamāra: ... Vai, es atvainojos par ziņkārību! Bet mēs tomēr saistāmies... Ja nu viņš izdomā...

Jolanta: Nē, nē, tur viss būs kārtībā, neuztraucieties!... Laika atdot man ir pietiekami un es visu sarēķināju. To naudu es atgūšu viens divi!

Tamāra: Bet vai nav tā, ka... viņš paņem un izdomā, ka tās dūņas viņam pašam vajag! Un nāk vai nosist!

Jolanta: Beidziet! Pirmām kārtām viņš, lai nu kāds, bet ir biznesmenis!... Otrām kārtām, nemaz neesam viņam visu par mūsu darījumiem stāstījuši... Un viņam nemaz tā neinteresēja!

Tamāra: Vai, bet... Tā taču tomēr viņa nauda, kā ta tā, ka neinteresējās nemaz!?

Jolanta: Nē, nu... Protams tika stāstīts par peļņas iespēju... Nu, tur tiešām nav ko satraukties! Mazākais jau jums!

Aiz ārdurvīm dzirdamas vīriešu balsis. Tiek atvērtas ārdurvis un ienāk Ivars kopā ar Markusu (14). Jolanta izsteidzas koridorā. Saruna koridorā.

Ivars: Nevajg trakot!

Jolanta: Markuss!

Ivars: (*sauc*) Eu, puika atradies!

Jolanta: Ko tu esi sadomājies!? Pilnīgi prātu esi zaudējis, kāpt pa logu ārā!?

Koridorā ienāk Mārīte.

Mārīte: Markusiņ, kur tu biji, bērniņ?

Ivars: Tak blandījās apkārt! Toč tā arī ir, ka garlaicīgi sametās un šis ņēma un aizlaidās! (*smejas*) Tāpat kā šitais te Kazimirs no sievas, ne!?

Tamāra pieceļas un sameklē maisiņu ar Kinder olām. Istabā ienāk Markuss, Ivars, Jolanta un Mārīte.

Jolanta: Mēs ar tevi runājam!

Markuss: Jā, es dzirdu...

Tamāra: Nu, sveiks, brašais! (*sniedz maisiņu ar Kinder olām*) Tas tev! Pricīgas Lieldienas!

Jolanta: Kas jāsaka?

Ivars: O, jāiedzer! Izskraidījies pa pagastu esu!

Ivars lej visiem konjaku.

Markuss: ... Man to nevajag.

Jolanta: Kā tu runā!?

Tamāra: Vai... Nebūs īstās, ko? Man jau tur Alūksnē teica, ka bērni šitās izķerot...

Ivars: (*iztukšo konjaka glāzīti*) A, nu, tad es savākšu, ja tu brāķē labu mantu!

Markuss: ...(*Tamārai*) Vari paturēt. Es nekur nepārvākšos.

Jolanta: ... Es negribu no tevis dzirdēt tādas muļķības!

Markuss: Nepiespiedīsi, es vienkārši aiztīšos!

Jolanta: Tev nemaz nav kauns tā ar mums runāt!?

Markuss: Nē.

Jolanta: ... Nāc uz blakus istabu!

Jolanta saķer Markusu aiz rokas, bet Markuss izraujas.

Markuss: Es teicu, ka es nepārvākšos!

Jolanta: Protams, ka tu pārvāksies!

Markuss: Gribo saderēt!?

Jolanta: ... Jā, es zinu, kurš tev to galvā iebazūnējis!

Markuss: Tāpēc, ka vecvecmammai ir taisnība! Visi visu laiku strīdas tā stulbā līguma dēļ!

Jolanta: Ne jau līguma dēļ mēs strīdamies, Markuss! Tu nesaproti, ka es palieku bez darba!? No kā tu taisies dzīvot?

Markuss: Mana drauga mamma arī nestrādā, bet viņi normāli izdzīvo!

Tamāra: Vai, tad tu nemaz vairs negribi pie manis?

Markuss: Es palikšu pie savas ģimenes.

Jolanta: ... Markuss, nu nevajag šitā! Tu padzīvosi pie Tamāras, palīdzēsi viņai...

Markuss: Es negribu tur vergot un tu mani nemaz nedrīksti tā paņemt un atdot!

Jolanta: Lūdzu, nevajag sākt šādus skandālus! Ir runa par milzīgām naudām...

Markuss: Jā, tāpēc, ka tev tikai to vajag! Tas, ka tu vecvecmammai dari pāri un mani piespied, tev vienalga!

Jolanta: Man nav vienalga, Markuss! Es to visu daru jūsu dēļ! Nauda ir vajadzīga, mēs nevaram dzīvot kā ubagi, ka tik kopā!

Markuss: Es taču teicu, ka tev vienalga.

Jolanta: Johaidī!... (*Mārītei*) Tu neko netaisies teikt?

Mārīte: ... Markusiņ, tava vecmamma ir paņēmusi naudu no noziedzniekiem... Tagad neko tur vairs nevar darīt...

Markuss: Man arī vienalga.

Jolanta: Vienalga!? (*Mārītei*) Tu laikam esi visu izdarījusi, lai panāktu savu!

Tamāra iet projām, Ivars viņu aptur.

Ivars: Paga, kur ta jūs tagad ejat!?

Tamāra: Nevajag spiest...

Jolanta: Beidziet, neviens te necenšas piespiest, Markuss vienkārši niķojas...

Markuss: (*Tamārai*) Ej prom!

Ivars: (*Jolantai*) Eu, tu savāc to savu puiku!

Jolanta: Markuss, ko tu gribi ar šo panākt!? Tu zini, kas ar mums visiem notiks, ja es neatdošu to naudu!?

Markuss: Kāda starpība, tu tāpatās melo!

Jolanta: Par ko es tev meloju!?

Markuss: Par visu! Arī par to, ka gribi mums palīdzēt, bet beigās visus sanaido un man atņem ģimeni!

Ivars: Tu pārvāksies, ka tev saka!

Markuss: Kāda tev vispār daļa!?

Ivars izšķaida pret sienu vienu no konjaka glāzītēm. Mārīte un Tamāra iekliedzas.

Tamāra: Vai, nē, beidziet...

Ivars: Daļa man kāda!? Oh! Griķis te tikko vienam olas atrāva par neatdotu sotaku! Vot, ko par simt štukām izdarīs!

Mārīte: Nevajag viņu tā biedēt...

Ivars: A kas jūs domā visi, ka man nav bail no šitā! Viens šitāds pasists knēvelis tagad ņems un visu izčakarēs!

Mārīte: Nevajag tādiem vārdiem...

Ivars: Oh, aizstāv, kā jau vienmēr! Pats šitais nevar pat sev dirsu noslaucīt, visu sievieši izdara priekš viņa, a tad brīnās, ka šis tāds mīkstaiss!

Jolanta: Tagad tu lūdzu nomierinies...

Ivars: Tad tu noliec viņu pie vietas, kā vajg!

Markuss: Es vienkārši negribu zaudēt savu ģimeni!

Ivars: Ko tu negribi!? Re, ku' vecam cilvēkam palīdzēt tu negribi! Pa muti moš gribi!?

Mārīte apķer Markusu.

Mārīte: Ne jau Markusiņš pie vainas!

Ivars: Markusiņš, tev...

Markuss izraujas.

Mārīte: Ja šitā ar savu zemi nebūtu nākusi virsū, nekas tāds nebūtu!

Jolanta: Liec Tamārai vienreiz mieru!

Mārīte: Redz, ka aizstāv svešu! Kā smadzenes izskalotas...

Katrīna izstreipuļo no blakus istabas un apsēžas.

Tamāra: Ar tādu ļaunumu vienmēr!

Mārīte: Ne jau es tā, kura ar ļaunumu...

Tamāra: Es Kārli nekad neesmu zagusi!

Mārīte: Nestāsti...

Tamāra: Kur es jums viņu esmu zagusi!? Mīlējusi – jā!

Mārīte: Nu, jūs tik paklausieties!

Tamāra: Bet noprecēja viņš jūs!

Mārīte: (*Jolantai*) Un šitādai tu mūsu bērnu gribi dot!?

Tamāra: Es visu mūžu ar Pēteri, lai viņam vieglas smiltis, nodzīvoju un Kārlim ne pirkstiņa neesmu piedūrusi!

Marīte: Negribu vairs klausīties...

Tamāra: Bet tuvs man viņš ir, ko es tur varu padarīt! Tāda greizsirdība te lieka, es neviena ģimenē nelienu!

Mārīte: Kā ta, ka nelien...

Tamāra: Mans Pēters bērnus negribēja! Kā te tie jūsu bērni un mazbērni auga, tā mani priecēja!

Katrīna: (*Markusam*) Eu, ta davai ievācamies kopā!

Markuss: Ko?

Katrīna: Nu pie viņas! Man poh par to fucking Artūru, lai viņš iet dirst, dirsa tāds! A mēs abi tagad dzīvosim pie Tamāras, ko, a!?

Tamāra: ... Sirds man tagad pušu plīst tur vienai sēdēt! Neviena man nav!

Mārīte: Kāda man te daļa!

Jolanta: Tu pati man tieši šādus tekstus lasi, mammu!

Mārīte: Es tev neko nelasu...

Jolanta: Un kā vēl lasi!

Mārīte: Un atkal aizstāv! Kolīdz Tamārai kaut kas, tā uzreiz palīdzēs! Jūs neviens pie mums ar tēti jau gadu neesat braukuši, bet te redz, Tamārai atliek pateikt, ka vienai grūti, visi saskrien! Kura ģimene tad šī vispār ir!?

Tamāra: Ne jau man palīdzēt kāds skrien...

Jolanta: Nē, beidziet, tā gan tas nav!

Tamāra: Nebūtu man tās zemes, nebūtu nekā... Es taču to visu saprotu...

Mārīte: Var teikt, ko grib, bet es nekad nepiedošu šo viltīgo līšanu cita ģimenē! Visi aptīti ap pirkstu!

Jolanta: Tu te vienīgā visus tin ap pirkstu!

Mārīte: Tad ej ar pie viņas!

Jolanta: Zini ko, mammu, es iešu ar!

Mārīte: Ej un te tu vairs nenāc!

Katrīna: Davai, visi ejam dzīvot pie Tamāras!

Jolanta: Tādu ietiepību un cietsirdību es no tevis negaidīju! Vai tad tiešām grūti to kara cirvi aprakt...

Mārīte: Ej, es teicu!

Jolanta: ... Labi.

Jolanta ieiet blakus istabā.

Jolanta: (*sauc*) Ivar, atnāc, lūdzu!

Tamāra: Vai tad tiešām tā jāstrīdas...

Katrīna: A te jau neviens neko, viss tak baigi kruta! Visi baigi fucking laimīgi!

Katrīna paņem no galda telefonu.

Katrīna: ... Eu... Ko man neviens neko neteica!?!...

Katrīna zvana pa telefonu.

Katrīna: Artūr? Tu man zvanīji!?!... Es nedzirdēju... Es vienkārši gribēju saprast, kur tu... Tu apsolīji te būt ar mani!... Paga, kur?... Kā... Nu, nopietni!?!... Nu fuck, tu jau mani sabiedēji... Nu, bet tad davai, ja?... Nu tad es eju, tu esi, ja!?!... Okay, davai!

Katrīna pieceļas un aizstreipuļo uz istabu.

Katrīna: Artūrs!

Jolanta un Ivars iznāk no blakus istabas ar sakravātām somām.

Jolanta: (*Mārītei*) Ja tas ir tavs pēdējais vārds, tad mēs ejam!... Labi... Katrīn, Markuss!

Markuss: ... Es iešu līdzi mammai.

Jolanta: Kādai mammai!?

Markuss: Es braukšu ar viņu!

Jolanta: Kur tu brauksi!?

Markuss: Vienalga...

Jolanta: ... Nāc taču, iesim visi pie Tamāras!

Markuss: Beidz mani komandēt!

Katrīna izsteidzas no blakus istabas un iet projām. Markuss iet viņai pakāļ. Abi iziet no dzīvokļa.

Tamāra: ... Palieciet te!

Jolanta: Man te nav vairs ko darīt!

Tamāra: Jūsu ģimene! Es pa vidu nelīdīšu...

Jolanta: Jūs taču nelienat!

Tamāra: Nē...

Tamāra saplēš līgumu.

Ivars: Eu! Ko darāt!? Nē! Nu toč, ka vai jāsit!

Tamāra: Palieciet sveiki...

Ivars: Jop tvai mat!

Tamāra aiziet. No guļamistabas atskan Kārļa vaidas. Mārīte pieceļas un aiziet pie Kārļa.

Ivars: ... Jābēg ir!... Eu, nu nav tak cita varianta!... Nu paga... Es nez vai uz Lietuvu ir laba doma, atradīs!... Davai labāk uz Poliju!... Jolant?...

Jolanta: (*apsēžas*) ... Es taču to nevaru darīt...

Ivars: Ko tu nevari!? Ko ta tu gribi, lai Griķis izkastrē!? Un tad pakar aiz zarnas!?... Eu, mēs runājām, ka ja sūdi būs...

Jolanta: Jā, kur tu gribi, lai es mūku!? Atstāt viņus visus Griķim!?... Tu zini ko viņš viņiem izdarīs, ja es aizlaižos... Es nevaru!

Ivars: ... Nu ta dari kā zini!

Ivars ieiet blakus istabā.

Jolanta: ... Paliec lūdzu!...

Ivars iziet no blakus istabas un paņem Jolantu aiz rokas. Jolanta atrauj roku.

Ivars: ...Piedo...

Ivars aiziet. Jolanta pieceļas un aiziet uz guļamistabu pie Kārļa.

Beigas